

1) Έχουν περάσει 5 χρόνια από το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης. Μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα είχαμε 3 μνημόνια, νομοσχέδια, βουλευτικές εκλογές, τρώικες. Και βλέπουμε συνεχώς τις ζωές μας να συρρικνώνονται. Πριν μερικά χρόνια λέγονταν ότι η Ελλάδα είναι η «μαύρη τρύπα» της ΕΕ και ότι με αυτή τη λογική η στρατηγική της λιτότητας θα έλυνε το πρόβλημα σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Σήμερα βλέπουμε πως και άλλες χώρες έχουν υποστεί παρόμοιες πολιτικές. Ποιο είναι λοιπόν, το σχέδιο που υλοποιείται αυτή τη στιγμή;

Ας μην το ονομάζουμε «σχέδιο». Υλοποιείται μια αντιδραστική αναδιάρθρωση της σχέσης του κεφαλαίου σε βάρος του κόσμου της εργασίας. Η εκμετάλλευση γίνεται πιο έντονη, αυξάνει το ποσοστό υπεραξίας μέσω της μείωσης των μισθών και της αύξησης των ωρών εργασίας για όσους εργάζονται κυρίως, το κέρδος βγαίνει από την εκμετάλλευση λιγότερων εργαζόμενων καθώς αρκετοί απολύονται. Πρόκειται για μια διαδικασία που συμβαίνει όταν υπάρχει κρίση υπερσυσσώρευσης. Ο κόσμος της εργασίας όμως αντιδρά και το αποτέλεσμα της σύγκρουσης σχετικά με το αν τελικά θα εφαρμοστεί αυτή η αναδιάρθρωση ή θα συμβεί κάτι άλλο, δεν είναι από τα πριν δεδομένο.

2) Γιατί έχει επιλεγθεί αυτή η στρατηγική; Έρχεται να απαντήσει σε κακή διαχείριση; Σε υπερτροφικό δημόσιο; Σε μεγάλα ελλείμματα και χρέη;

Όχι βέβαια, αυτή όμως είναι η ρητορική ή αν θες η αναγκαία μορφή αυτής της στρατηγικής για να μπορεί να εμφανιστεί ότι γίνεται για το «κοινό καλό». Ούτε το δημόσιο ήταν υπερτροφικό σε σχέση με το μέσο όρο της ΕΕ, παρότι είχε τα γνωστά προβλήματα λειψής εξυπηρέτησης των κοινωνικών αναγκών. Το χρέος είναι σχετικό μέγεθος, δεν καθορίζει απόλυτα την κατάσταση της οικονομίας, άλλωστε όπως είχαμε προβλέψει αυτές οι πολιτικές αύξησαν το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ, και το έλλειμμα αντιμετωπίζεται φυσικά και με άλλους κοινωνικά δίκαιους τρόπους, όπως την αναδιάρθρωση του φορολογικού συστήματος προς όφελος των χαμηλότερων στρωμάτων.

3) Οι αλλαγές που έχουν προκληθεί τα τελευταία χρόνια τόσο στο οικονομικό, όσο και στο κοινωνικό επίπεδο, στο όνομα της αντιμετώπισης της κρίσης, είναι αλλαγές κάθε άλλο παρά παροδικές. Μειώσεις και καταργήσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων εργασίας, μόνιμες αλλαγές στην εκπαίδευση, ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας είναι μερικές από αυτές. Πού αποσκοπεί τελικά αυτή η πολιτική;

Όπως είπαμε και στην αρχή αποσκοπεί στην μεγαλύτερη ένταση και εμβάθυνση της εκμετάλλευσης. Όταν ιδιωτικοποιείται κρατική περιουσία, το ιδιωτικό κεφάλαιο βρίσκει νέα πεδία κερδοφορίας στα οποία προηγουμένως δεν είχε πρόσβαση. Συνήθως οι υπηρεσίες τότε γίνονται ακριβότερες και οι εργασιακές σχέσεις στις επιχειρήσεις αυτές χειρότερες. Γι' αυτό είναι χαμένος ο κόσμος της εργασίας από τέτοιου είδους αλλαγές. Τώρα το αν οι αλλαγές θα είναι μόνιμες ας αφήσουμε να το αποφασίσει η ταξική πάλη.

4) Ένα διαφορετικό μοντέλο αντιμετώπισης της κρίσης στο σήμερα, θα μπορούσε να είναι εφικτό; Με ποιες προϋποθέσεις, δεδομένης βέβαια και της στρατηγικής που ακολουθεί η ΕΕ;

Γίνεται κάθε μέρα που περνάει ολοένα και πιο σαφές ότι πρέπει να αλλάξει αυτή η πολιτική. Αλλά αλλαγή χωρίς αλλαγή συσχετισμών δε γίνεται. Πιστεύουμε βάσιμα ότι μια πολιτική αλλαγή στην Ελλάδα θα αποτελέσει τη θρυαλλίδα για μια μεγάλη πολιτική ανατροπή στην Ευρώπη. Τότε η στρατηγική της ΕΕ θα αλλάξει, η ΕΕ θα γίνει κάτι εντελώς διαφορετικό. Εξάλλου, αν συνεχίσει με τη νεοφιλελεύθερη στρατηγική αυτο-υπονομεύεται όπως δείχνει και η εξέλιξη στην Κύπρο. Σε κάθε περίπτωση, η κυβέρνηση της Αριστεράς θα ξεκινήσει με την επαναφορά του

κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ, την αποκατάσταση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, και μέτρα για την άμεση αναδιανομή πλούτου αρχίζοντας από το 1% της κοινωνίας στην βάση της πυραμίδας.

5) Η κατάσταση στην Κύπρο έχει δημιουργήσει πολλά ερωτήματα. Ποια είναι η άποψή σας για την Κύπρο; Τι συμπεράσματα μπορούμε να βγάλουμε;

Για μένα η κατάσταση είναι καθαρή. Μια μνημονιακή κυβέρνηση συμφώνησε απευθείας, αν δεν το πρότεινε η ίδια, στο ανήκουστο: στη δήμευση καταθέσεων κάτω από 100.000 ευρώ. Στη συνέχεια αυτό δεν κατέστη εφικτό να εφαρμοστεί από τις κοινωνικές αντιδράσεις. Αλλά η κυβέρνηση συνέχισε στην ίδια πορεία. Κούρεψε τις καταθέσεις πάνω από 100.000, αν και θα πρέπει να περιμένουμε να δούμε τι άλλο θα γίνει τελικά, π.χ. τότε θα προωθήσει ένα σκληρό μνημόνιο. Οι ευθύνες του ΑΚΕΛ είναι επίσης μεγάλες που έβαλε την Κύπρο σ' αυτό το δρόμο εξαρχής. Το συμπέρασμα από την Κύπρο είναι ότι μόνο ένας λαός που έχει το σθένος να αντιδράσει μαζί με μια αποφασισμένη αριστερή κυβέρνηση μπορούν να ανακόψουν την τρομοκρατία του νεοφιλελευθερισμού. Δηλαδή, ότι έλεγε ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ από την αρχή.